

Dobrodružství Podkina Jednouchého pokračují

Dar Temravy

štonožka

KIERAN LARWOOD

Дар ТЕМРАҲ

KIERAN LARWOOD

Dar Temravy

2

Preložila Zdenka Buntová

štonožka

Kieran Larwood
The Five Realms: The Gift of Dark Hollow

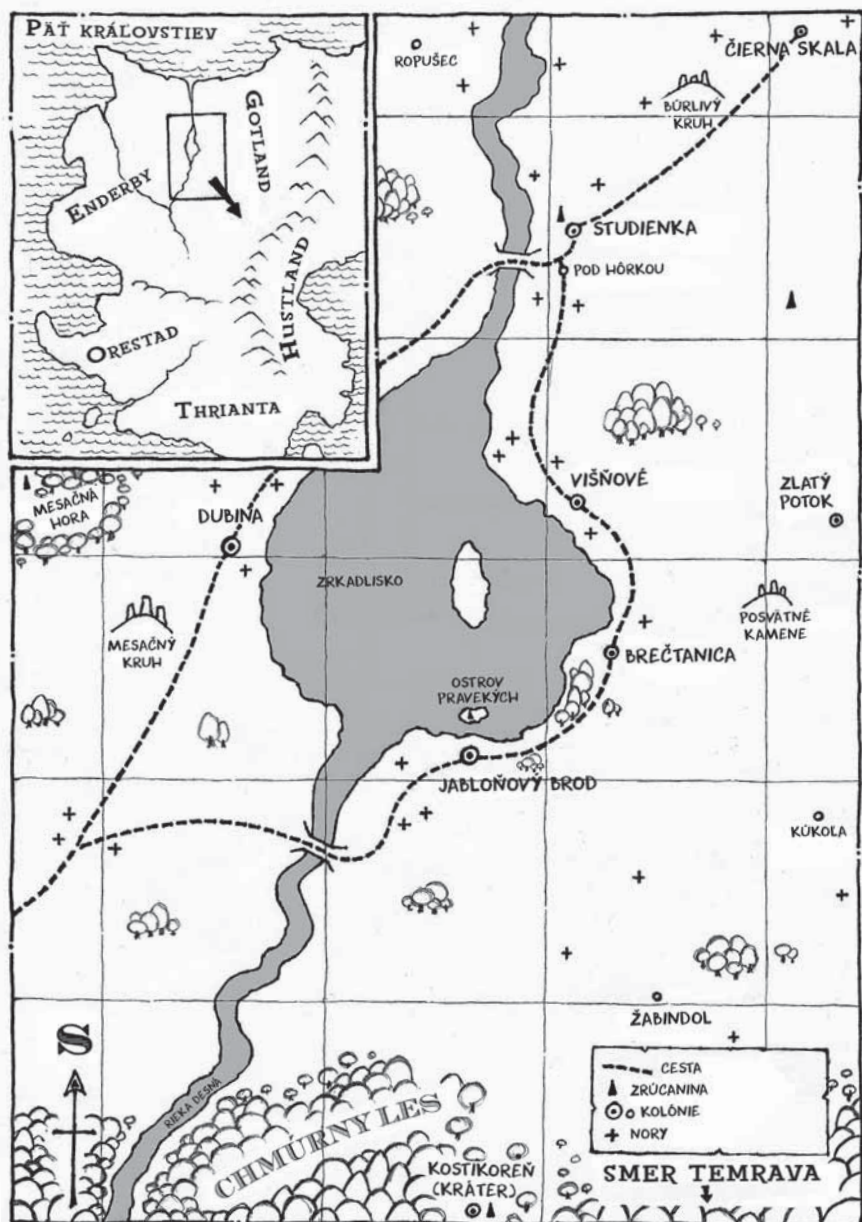
Text and maps © Kieran Larwood, 2017
Cover illustrations and chapter headers © David Wyatt, 2017
First published in 2017 by Faber & Faber Limited
Bloomsbury House,
74–77 Great Russell Street,
London WC1B 3DA
Translation © 2019 by Zdenka Buntová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

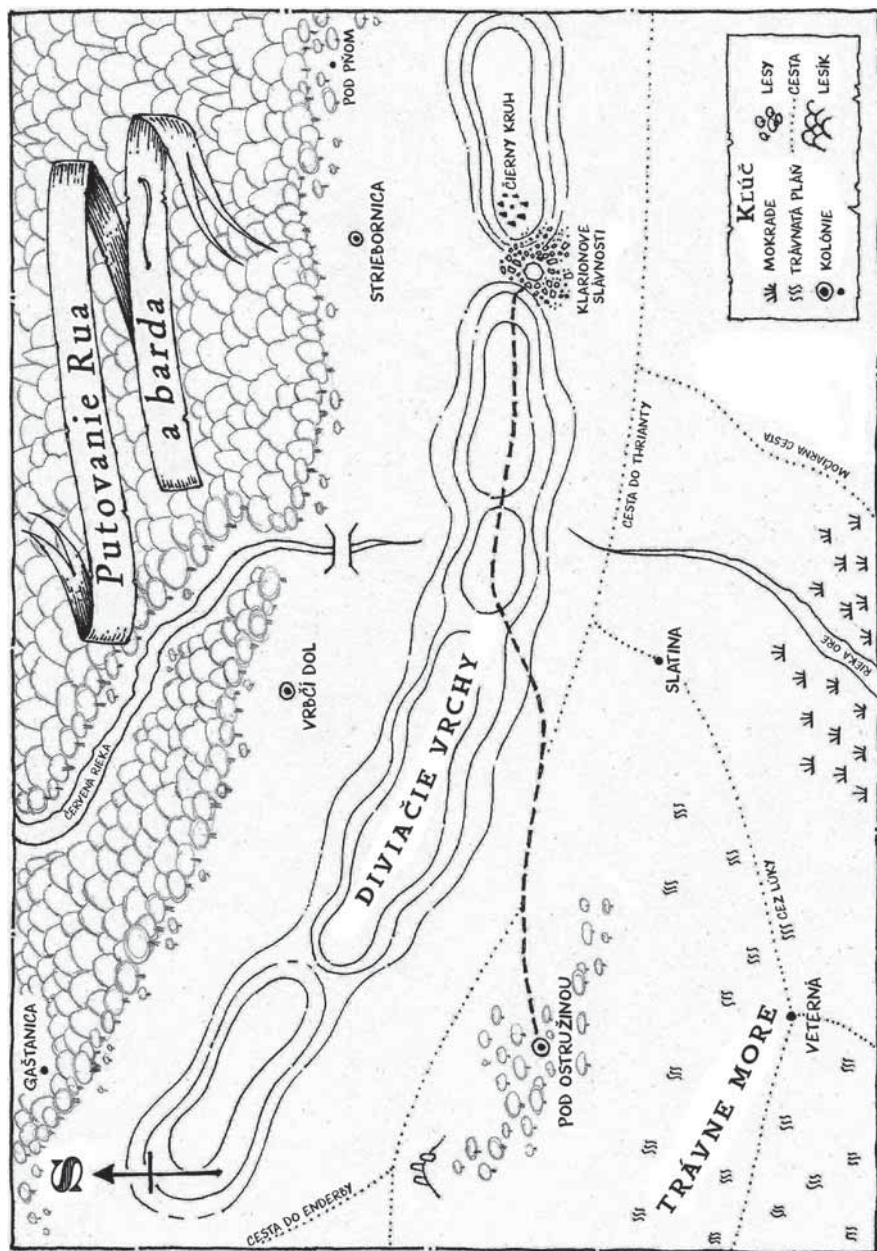
Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať
v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky,
mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu The Five Realms:
The Gift of Dark Hollow (Faber & Faber Limited, London 2017)
preložila Zdenka Buntová.
Redigovala Magdaléna Havlíková.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2019 ako svoju 1 395. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6512-7
Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2019

Venujem Eli

Prológ

O bčas sa mu o nich sníva. Hrôzy spred šesťdesiatich rokov ho prenasledujú dodnes. Prebúdza sa s vytreštenými očami, spotený a udýchaný, srdce mu prudko tlčie.

Zvláštne, mysleli by ste si, že ho budú desiť Gormovia – netvory z mäsa a zo železa – s tupými červenými očami, no o tých sa mu nesníva nikdy.

Nikdy, ani len raz. To, čo ho desí a vytŕha zo spánku, sú vrany. Bezduché, kruté prisluhovačky Gormov. Obyčajné vtáky premenené kúzлом na netvory so železným perím a zobákmi ako dýky.

Vidí, ako sa na tmavej oblohe zhlukujú kovové krdle, krúžia, krákajú a škriekajú. Znie to ako tisíc kladív udierajúcich do tisícky nákov.

Vrany svištia vzduchom, víria, a keď sa v letku dotknú krídlami, všade okolo sa rozprsknú iskry.

A on – bezmocný, vydesený ušiačik – stojí celkom sám, pozerá na oblohu a modlí sa, aby ho na otvorenej pláni nezazreli.

No vždy ho zbadajú.

Najprv sa naňho uprie jedno červené oko. Vrana víťazoslávne zaškrieka, odtrhne sa od bratov a sestier, zamáva krídlami a zamieri k nemu. Zvyšok krdla spozornie a roztvorí zobáky, hladné, ostré ako nožnice...

A vtedy, ak má dobrú noc, sa prebudí.

PRVÁ KAPITOLA

Kukučka

Vnore Pod ostružinou všetko spalo, keď bard po prstoch vyšiel zo svojej komôrky. V hlave mu ešte doznieval sen o gormských vranách, ešte počul strašidelný škripot železných krídel.

Dvorana zíva prázdnotou, zostal iba jeden oneskorenec: chrápe s hlavou na stole, pred ním mláka rozliatej medoviny a prázdny krčah. V miestnosti vládne prítmie, kozub s dohorievajúcimi zvyškami dreva vydáva slabé oranžové svetlo. Bard sa zakrútil do plášťa a tunelom, kde neprestajne panuje prievan, zamieril k východu.

Strážca nestráži. Spí, odfukuje, až sa mu pod nosom robia bubliny, a pomykáva ušami. Niečo sa mu sníva. *Trestuhodná nedbalosť! Musím to nahlásiť náčelníkovi Hubertovi*, pomyslí si bard, obíde strážcu, opatrne odchýli polovicu dvojkrídlových dverí a vyklízne von.

Brieždi sa, medzi holými konármi presvitá blednúca obloha. Po snehu ani stopy a zo studenej tvrdej zeme už sem-tam vystrkujú hlávky odvážne narcisy či snežienky, aby privítali prichádzajúcu jar. Bard pomaly kráča chodníčkom pomedzi stromy až na okraj lesa, odkiaľ sa otvára výhľad na chrbát Diviačích vrchov a ďalej na východ. Nad údolím sa prevaľuje opar a horský hrebeň vyzerá ako gigantický had plávajúci v bledom mori hmly.

Bard zastal, zahľadel sa do diaľky a vdýchol vône prebúdzajúcej sa jari. Už onedlho sa na konároch zazelenie nové lístie a zaženie posledné zvyšky zimy sviežimi farbami.

Najvyšší čas pohnúť sa ďalej, usúdil. Málokedy sa zdržal na jednom mieste celé tri mesiace (z istých dôvodov to nepokladal za bezpečné), ale so svojím starším bratom sa nevádal často.

Ach, Podkin, vzdychol. Vedel, že sa mu bude ťažko odchádzať. Pre ostatných obyvateľov nory bol Podkin iba starček s dlhou bradou. Vyslúžilý vojak, čo po večeroch vysedáva v kúte, hrá Líščiu labku s ostatnými veteránmi alebo podriemkava. Keby vedeli...

Kdesi vzadu zapraskala vetvička a bard sa vytrhol zo zamyslenia. Ľahký rýchly cupot, šuchot. Čosi šiblo medzi kríky.

„Len pekne vylez!“ zakričal bard. „Si nenápadný ako vypasený jazvec v drevákoch!“

V krikoch zašušťalo a ukázala sa postavička s veľkými ušami a hnedou fľakatou srstou. Bol to jeden z náčelníkových synov: ten, čo každý večer sedel bardovi pri nohách, so zatajeným dychom počúval jeho príbehy a kládol ťažké otázky. Bard ho v duchu nazval malý mudrlant, no už vie, že jeho skutočné meno je Ru.

„Prepáč, pane,“ hlesol ušiačik a sklopil oči. „Nechcel som špehovať, len...“

„Zakrádaš sa za mnou! Sleduješ, čo robím! Čo je to, ak nie je špehovanie?“

„Áno, pane. Odpusť, pane.“ Králiček mal slzy

na krajíčku. Už aspoň sto ráz nadhodil, že sa chce stať bardom, a teraz sa bál, že to celé pokazil. Bard sa nad ním zľutoval.

„Tak dobre. Nerobil som nič, čo by stálo za špehovanie. No rád by som vedel, ako si zistil, že som vyšiel von. Deň sa ešte nezačal. Prečo nie si v posteli?“

„Nemohol som spať, pane. Mám šiestich bratov a všetci hrozne chrápu. Schoval som sa pod stôl vo dvorane a precvičoval som si príbehy, keď som ťa zbadal vychádzať. Myslel som si, že možno chystáš niečo... niečo špeciálne, čo robievajú iba bardi. Preto som šiel za tebou, pane. Chcem sa stať bardom, naozaj.“

„Viem, vravel si mi to aspoň miliónkrát. A nehovor mi pane. Nie som ani náčelník, ani rytier. Iba starý unavený rozprávač.“ Bard sa potiahol za bradu a rozmyšľal, či ušiačika posmeliť, alebo radšej nie. Ak nemá rozprávačské nadanie, rozhovor nebude príjemný. Lenže čo ak ho má? Všetci bardi vedia, že učiť mladých, u ktorých vybadali talent, je ich povinnosť. Kto by si mohol vziať pod krídla tohto kraťúcha? *Ja rozhodne nie. Za týchto okolností je to vylúčené...* pomyslel si.

Všimol si, že Ru naňho upiera oči plné nádeje. Nedalo sa nič robiť, nechal to zújsť priďaleko. Teraz ho nemôže odbiť. Musí mu niečo povedať. Niečo povzbudzujúce.

Najprv ho vyskúša. Presne tak, ako starý majster kedysi jeho. Podišiel k zvalenému stromu ob-rastenému machom a hubami a pohodlne sa usa-dil. Ru, ktorý veľkými hnedými očami sledoval každý jeho pohyb, sa pobral za ním. Chvíľu na seba pozerali, potom bard prikývol.

„Tak dobre,“ povedal. „Ukáž, čo vieš. Niečo mi porozprávaj.“

„Tu? Teraz?“ Ruovi sa roztriasli uši. Nepredsta-voval si, že príbehy bude musieť prednášať nahlas, a už vôbec nie pred ozajstným bardom.

„Áno, rozprávaj,“ žmurkol naňho starec. „Na-príklad príbeh o Dvanástich daroch. Túto zimu si ho odo mňa počul aspoň päťkrát.“

Ru sa zhlboka nadýchol a rozmýšľal, ako začať.

„No... Bolo to dávno. Chcem povedať veľmi dávno. V časoch, keď bol svet nový a spomienky sa ešte nezačali.“

Pozrel na barda, či ho pochváli, ale starcova tvár

neprehrádzala, čo si myslí. Ru pokračoval: „Bohyňa k sebe zvolala náčelníkov dvanástich kmeňov. Odkázala im, že pre každého má dar, a tak sa všetci zišli pri stojatých kameňoch, čo sa volajú Mesačný kruh, a mali tam veľkú hostinu a všetky tie veci, čo sa robia na oslavách.

Potom sa im zjavila Bohyňa a doniesla dvanásť magických darov, pre každý kmeň jeden. Všetky mali zázračnú moc, ale Bohyňa hneď upozornila, že nie sú všemocné. Každý z darov mal nejakú slabinu. To preto, aby ich náčelníci používali s rozumom a nenamýšľali si, že môžu všetko.

Každý dar bol iný. Munbury dostala dýku, čo presekla všetko okrem železa. Červená Voda kosák, ktorý vedel zacítiť jed, a Piesočná nora zasa helmu. Ten, kto ju nosil, bol neporaziteľný.“

Ru nevedel, ako príbeh uzavrieť, a spýtavo pozrel na barda. Rozprávať pred obecenstvom nebolo také ľahké, ako si predstavoval. „A to je koniec...“ pípól neisto.

„Hm...“ zahmkal bard a potom znova: „Hm...“

„Bolo to nanič, však?“

„No...“

„Nikdy zo mňa nebude bard?“ opýtal sa Ru so slzami v očiach.

„Až také hrozné to nebolo,“ zaklamal starec, „ale som si istý, že by si našiel zopár detailov, ktoré by si mohol pridať. Povedz mi napríklad, kto stál na čele dvanástich kmeňov. Ako sa volali?“

Ru zamyslene vystrčil jazyk a chvíľu rozmýšľal. „No, za Červenú Vodu tam bol Krveľ Liečiteľ, za Temravu Tieň, prezývaný Neviditeľný. Och, a za Munbury Nokin Najdúch. Toho mám najradšej.“

„Tak mi o tom Nokinovi porozprávaj. Ako sa obliekol na hostinu? Akej farby mal srst? Čo bolo jeho najobľúbenejšie jedlo? Ktoré pesničky spieval najradšej?“

Ru naňho pozrel ako na blázna. „Ako to mám vedieť? Stalo sa to pred miliónmi rokov. Všetci, čo boli pri rozdávaní darov, dávno pomreli.“

„Aha...“ kývol hlavou bard, „ale ty predsa nemusíš odpovedať presne podľa skutočnosti, pre príbeh to nie je dôležité. Vieš, to, čo si mi rozprával, nebol príbeh, iba kostra: pospájal si niekoľko faktov, no život si im nevdýchol. A presne to je úloha barda: obaliť kosť masom a kožou, aby príbeh